UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year $4.00

Telephone 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Українськім Робітничім Домі, на розі вулиць Причард і МекГрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік $4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ОДНО З ГОЛОВНИХ БІЖУЧИХ ЗАВДАНЬ.

З'їзди українських робітничо-фармерських масових організацій — Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім і Робітничого Запомогового Товариства, які щойно минулого тижня закінчилися, пройшли взірцево-солідарно під чисто пролетарськими кличами. Про це говорять хоч би й ті резолюції, що були вже вміщені на сторінках "Укр. Роб. Вістей".

Відбувалися з'їзди в хвилину загострення міжнародньої економічної кризи, в хвилину величезного безробіття й шаленої кампанії міжнароднього капіталу проти Радянського Союзу. З'їзди наших організацій сказали щодо цего своє слово, сказали не тільки для декларації, але для того, щоб за словом прийшло діло. Та з'їзди сказали й дещо більше, як те, що було вміщено на сторінках нашої преси. З'їзди сказали багато про організаційну й культурно-освідомляючу працю у наших організаціях.

Найголовнішою з ухвал наших з'їздів, на нашу думку, це пожвавлення праці внутрі організації і приєднання нового членства до них. В 1930 році як відділи ТУРФДім, так РЗТ, повинні пожвавити свою діяльність на місцях — зміцнюючи впершу чергу свої ряди активнішою освідомляючою працею й наближаючи ню роботу до неорганізованих робітників і фармерів.

Десятки тисяч українського робітництва й фармерства стоїть ще поза організацією. Мало було зроблено в минулому році, щоб доступити до цих неорганізованих мас. Багато-їх відвідує Українські Робітничі та Фармерські Доми, є щирими симпатиками, але все-ж таки стоять вони поза організаціями. Одні виправдують це сучасною економічною кризою, безробіттям, другі ще не надумалися, треті взагалі не думають. Та всі ешкоди можуть бути усунені, коли наші організації підуть чикам на зустріч і допоможуть їм їх усунути.

Ми знаємо, що всякі здобутки треба виборювати. а наших організацій також треба боро- якраз тепер пригожий. Економіч- ки, скажені напади на нас есе- таборів взагалі — це те ожив- чуючими широкою пропагандою емаскуванням всієї отієї контрре- буржуазії за миску сочевичної юш- членство під кличами боротьби з конт-

До яко міри обнагліла й забре- петлюрівщина в Канаді свідчить хоч би написани- ом пашквіль про "червоний терор на Україні". Цей автокс- ний "благовісник" в Канаді у своїй писанині договорився до того, що на 15-ій стороні свого пашквілю доказує в одному місці, що **"на Україні не було й нема навіть української буржуазії,** а на 20-ій стороні каже, що українська "національна думка" хоче "на ділі відлучитися від соціялістичної Росії та вдоволятися **буржуазною** але **своєю** Україною".

Як же Україна може бути **"буржуазною але своєю",** коли **"на Україні не було й нема навіть української буржуазії"?** Ясно-ж! Свистунівщина працює для чужої буржуазії, щоб віддати Україну польській шляхті, чи міжнародній буржуазії й це на мові петлюрівщини називається "буржуазною, але своєю Україною".

В цілім пашквілю Свистун доказує, що єфремівщина і автокефалія "бога душу винні", що вони тільки вірили, що навіть на радянській землі "має прийти ще Царство Боже", отже, що даремнісінько арештовано на Україні оту контрреволюцію і, нараз, забувшись, на 15-ій стороні починає доказувати:

"Коли зважимо, що своєї буржуазії, яка теперішніми часами всюди грає дуже важну державну ролю, на Україні не було й нема, то зрозуміло, яке значіння має для нашого народу наша інтелігенція, світська й духовна, на якої долю припало відіграти ту провідну ролю в державнім будівництві, **яку в других народах сповняла буржуазія".**

Справді, що крашого обвинувачення отій "світській і духовній" інтелігенції й бути не може. Адже-ж радянська влада точнісінько в тому самому й обвинувачує оту "світську й духовну" єфремівщину. Обвинувачує в службі міжнародній буржуазії, а Свистун потверджує, що та петлюрівська "світська й духовна" інтелігенція на Україні, за браком української буржуазії, виконувала **"ту провідну ролю",** яку **"в других народах сповняла буржуазія".**

Яку ролю "в других народах сповняла буржуазія" і зараз сповняє — про те чейже немає потреби тут розводитися. Як зараз сповняє буржуазія свою "провідну ролю" над мільйонами безробітних в ріжних країнах, як вона розстрілює їхні голодові демонстрації, як вона замикає українські школи в Галичині, Буковині, Закарпатській Україні, як пакує в тюрми тисячі робітників і селян, як розбиває вона голови безробітним демонстрантам в Канаді — все це стоїть перед нашими очима як голий факт. Отаку то провідну ролю, каже Свистун, мала на Україні сповняти єфремівська "світська й духовна" інтелігенція.

Це якраз потрібно якнайширше висвітлити українським трудящим цеї країни. І це завдання повинні взяти на себе наші організації, їхні організаційно-освітні комітети.

Петлюрівщина залишиться в історії визвольної боротьби українського трудового народу найчорнішою плямою. Її і ув- дівцям завдячує зараз трудяще населення Західньої України свою тяжку неволю. Таку саму неволю хоче ще накинути петлюрівщина, есерівщина й гетьманщина трудящим Радянської України. І тут, в Канаді, недоноски всіх тих контрреволюційних угрупувань провадять зараз в тому напрямі свою політику задурювання трудящих, вислуговуючись ріжним буржуазним партіям, не перебираючи в засобах боротьби проти наших організацій.

Перед канадійською буржуазією петлюрівці "маніфестують" свою "силу" в той спосіб, що пишуть в англійській пресі, неначе-б то на протестаційному мітінгу "чотирнацятьох товариств" у Вінніпегу, що складаються з одних і тих самих чотирнацятьох членів, було 500 присутніх. На ділі-ж від тої цифри треба відтягнути одну нулю й тоді тільки вона відповідатиме правді. У Форт Вил'ям петлюрівці цифру 30 помножили через 10 і подали її до місцевої англійської газети як число присутніх на зборах. До Ріджайни на протестаційне віче петлюрівці висилали з Вінніпегу аж дві "найтящі гармати", а проте з концерту в Укр. Роб. Домі того самого вечера вернуло з браку місця коло 200 людей.

Ось всю цю роботу петлюрівщини треба здемаскувати перед українським робітництвом і фармерством Канади, закликаючи його обєднуватися довкола українських робітничо-фармерських організацій, ставати їх членами і боротися проти всіх ворогів робітництва й бідного фармерства.

Провадити боротьбу треба по чисто клясовій лінії. Петлюрівщина, есерівщина — це закляті вороги українського робітництва й бідного фармерства, а тому — хто з ними, той проти організованого українського робітництва, проти визвольних змагань пролетаріяту й працюючої кляси.

ПРИВІТАННЯ 11-МУ З'ЇЗДОВІ ТУРФДІМ ВІД СУГУФУ У ФРАНЦІЇ.

До Центрального Комітету ТУРФДім у Вінніпегу!

Шановні Товариші!

Стоячи перед загрозою нової війни, котру готує ненаситний капітал, щоб здобути собі нові ринки збуту а в першій мірі, щоб напасти на єдину пролетарську державу, котра є йому сіллю в оці, нам надзвичайно мило є вітати Ваш одинацятий З'їзд ТУРФДім.

Просим приняти наше палке пролетарське привітання, котре ми посилаємо обєднані в лавах Сугуфу своїй братній організації.

Ми свято переконані, що твердість і солідарність обєднали наших братів із другого боку океану, і котра відповідає сему грізному моментові зі взгляду на поневолення і гніт Західньої України польським фашізмом.

Хай живе одинацятий З'їзд ТУРФДім!

Хай живе Радсоюз!

Хай живе світова революція!

За Цен. Вик. Секретарят "Сугуфу"

Париж, 30. січня 1930 р. **Холошняк.**

АГРАРНА КРІЗА НА ЗЕМЛЯХ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ.

Чому петлюрівщина не протестує перед Лігою Націй й перед "цілим культурним світом" проти цего застрашаючого положення селянства Західньої України?

1920 рік позначився глибокою аграрною кризою у всіх капіталістичних країнах.

Ця криза виявилася у великих хитаннях цін на сільсько-господарські продукти. На всіх світових ринках в останніх 8—9 місяцях 1929 р. ціни 3—4 рази то йшли до гори, то знов у долину. Від липня, коли встановлено великий врожай у всіх аграрних країнах, почався гострий спадок цін збіжжя в цілому світі.

Буржуазні уряди стараються ріжними способами опанувати цю кризу. Так, наприклад, призначив американський уряд 100 мільйонів доларів на це, щоби якнебудь стримати спадок цін на збіжжя. Уряд Канади старається притримати збіжжя і не продавати його, щоби в цей спосіб піднести ціни.

Одначе всі ці заходи показалися безсильними. Аграрна криза треває до сьогодня.

Найтяжче відчули цю кризу бідняцькі й середняцькі господарства у всіх капіталістичних країнах. Великі обшарничі й куркульські господарства впровадили ріжні технічні уліпшення при управі землі та користуються працею тракторів і сільсько-господарських машин всякого роду. Тому вони зовсім легко переносять цю кризу, придавлюючи своєю господарською силою дрібні селянські господарства. Зрештою всюди спішать цим великим господарствам з допомогою буржуазні уряди, удільоючи великих кредитів та податкових пільг.

Для бідняцьких і середняцьких господарств нема натомісць ніякого виходу з тяжкого положення. Втеча зубожілого, спролетаризованого селянства на фабрики до міст є виключена, бо у всіх капіталістичних країнах за малими виїмками є в фабричних осередках мільйонні маси безробітних, що не можуть найти праці.

Аграрна криза діткнула, очевидно, також Польщу та наші західньо-українські землі. Земельна тіснота є на західньо-українських землях величезна. 80 процент всіх селянських господарств—це бідняцькі й малоземельні господарства, на яких при найкращих цінах на сільсько-господарські продукти не можна прожити без побічних заробітків при ріжних сезонових роботах в лісах і на панських фільварках. На цих фільварках розсіялося 3,672 поміщиків. В їх руках скупчується, коли взяти теж під увагу лісну площу, половина всієї землі.

Крім нафтового й деревельного промислів, які затруднюють дуже невелику кількість робітництва, нема на західньо-українських землях ніяких більших промислів, в котрих могла би найти працю мільйонова армія безробітної сільської бідноти.

На панських фільварках находить працю звичайно дуже невеличка кількість постійних найманих робітників-форналів. Навіть в найбільших фільварках живе не більше, як 20—30 форнальських родин. Найбільшу й головну працю на панських ланах виконує сільська біднота з бідняцьких і середняцьких господарств, що продає забезцін свою робочу силу поміщикам.

Із-за надміру вільних робочих рук, поміщики можуть за нужденну заробітну платню від 1—2 золотих на день запрягти до праці довільну кількість сільської бідноти на своїх ланах.

З земельної реформи, себто з парцеляції за гроші, міг скористати і скористав лише куркуль. Коли середняк-селянин відважився набути землю при парцеляції, то він засуджений на цілі роки на сплату боргів за землю і окуплює це купно тяжкими злиднями.

Не можуть теж поправити положення малоземельного й безземельного селянства комасація, меліорація та інші так звані реформи земельного устрою, просто тому, що нема що комасувати і нема защо меліорувати. На 2—3 моргах, без огляду на це, чи вони є разом скомасовані, чи поділені на більшу кількість парцель, все одно не можна поставити ніякого дохідного господарства. А на меліорації всякого роду у селянства нема готівки, бо воно виснажене і так величезними тягарами.

Є очевидним, що при такому господарському положенні на зах.-укр. землях, аграрна криза, себто незвичайно низькі ціни на збіжжя, є діймаючим ударом для 80 проц. малоземельного й безземельного селянства. Доходи, узискані з продажі сільсько-господарських продуктів, є далеко нищі від коштів продукції.

Недоїданням, ограниченням потреб і боргами мусить селянство рятувати себе перед крайною нуждою й злиднями. Страшна лихва паношиться в цих умовах. По малих містечках селянин мусить сьогодня платити у дрібних лихварів по 4—5 відсотків місячно від позичок.

Нема сумніву, що всі ці причини: земельний голод, безробіття, нещадний визиск селянської праці з боку поміщиків, тягар податків, аграрна криза, лихва і т. д. доводять сільське дрібне господарство до повного зубожіння, до повної руїни.

З другого боку у висліді цих відносин загострюються й будуть ще більше загострюватися клясові суперечности на селі, поглиблювати клясове розшарування селянства та клясову боротьбу між общарниками і куркульством з одного боку, а селянською біднотою й малоземельним селянством з другого боку. Цей процес помічуємо у всіх капіталістичних аграрних країнах і він там теж щораз більше поширюється й поглиблюється.

Під натиском цих господарських умов зростає щораз більше політична активність безземельного і малоземельного селянства. Воно щораз більше позбувається обману (ілюзій) і освідомляє собі, що лише організована, клясова самооборона сільської бідноти проти визиску з боку поміщиків і капіталістів, боротьба за вартстат праці — за землю і за соціялізм в союзі з пролетаріятом міст може принести йому соціяльне визволення. Стрийкова филя на зах.-укр. селах, що перекотилася в минулому році через 20 повітів є яскравим доказом такого загострення клясових суперечностей в умовах сучасної аграрної кризи, є доказом клясової активізації безземельних й малоземельних селянських мас.

ДЕНЬ БОРОТЬБИ ПРОТИ РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ Й БЕЗРОБІТТЯ.

З відозви Західньо-Европейського Бюра Комуністичного Інтернаціоналу.

За постановою конференції европейських компартій, що відбулась у Діссельдорфі 2. лютого, Західньо-Европейське Бюро Комінтерну, европейський секретаріят Червоного Профінтерну та представництва компартій Німеччини, Франції, Чехословаччини, Польщі, Англії, Балканської Федерації, Австрії, Голяндії, Бельгії та КІМ'у оголосили відозву до всіх робітників та безробітних у місті та на селі, до всіх революційних профспілок, революційної профспілчанської опозиції та революційних завкомів у справі організації **Міжнароднього дня боротьби з безробіттям.**

— "Світове безробіття, — говориться в відозві, — надзвичайно збільшується. Армія безробітних та тих, що працюють неповний робочий тиждень, більшає в капіталістичних країнах день-у-день. Капіталістичне суспільство не хоче й нездатне дбати про жертви своєї хижацької системи. Мільйони безробітних зазнають злиднів, голоду та холоду. Широким масам робітників, які ще працюють, загрожує те саме.

Тим то останніми тижнями безробітні спільно з робітниками чимраз більше й завзятіше стають до опору та до боротьби проти буржуазії. Демонстрації та голодні походи по всіх каптіалістичних країнах Европи свідчать про готовість до боротьби та спільну пролетарську солідарність робітників та безробітних. Комуністичні партії, червоні профспілки та революційна профспілчанська опозиція по всіх країнах стоять на чолі цієї боротьби.

Боротьба проти безробіття з міжнародньому маштабі стала одним з найважливіших політичних завдань пролетарської клясової боротьби. Конференція европейських компартій, що відбулась 2. лютого в Діссельдорфі, постановила провадити цю боротьбу і підготувати міжнародній день боротьби проти безробіття — 12. березня".

Далі в відозві відзначено, що капіталістична раціоналізація, яка означає загострений визиск робітничої кляси, вже й досі призводила до хронічного безробіття. Наближення світової господарчої кризи загострює конкуренцію між світовими трестами, призводить до концентрації виробництвп й дедалі більшого витискання пролетарів із підприємств. Заразом капіталізм запроваджує нові податки, касує соціяльне забезпечення, збільшує дорожнечу. Соціял-фашісти, як у тих країнах, де вони сидять у урядах, так і там, де вони удають "опозицію", підтримують капіталістичну раціоналізацію й виступають проти боротьби мас за поліпшення свого стану.

Тільки одна партія — світова комуністична партія веде перед у боротьбі робітничої кляси проти зниження життєвого рівня робітництва, проти безробіття й заразом проти цілої капіталістичної системи визиску та пригноблення. Радикалізація трудящих мас, їх воля до наступу та боротьби проти буржуазії зростає. Великі клясові бої по всіх країнах свідчать про піднесення нової революційної хвилі. Саме тому буржуазія та її льокаї запроваджують тепер надзвичайний закон проти комуністів і готують заборону компартії. Але ніякими виключними законами, ніякою забороною, ніякими брутальними методами соціял-фашістських поліцмайстрів не пощастить запобігти масовій боротьбі проти капіталу.

Наприкінці у відозві закликають усіх безробітних спільно з робітниками взяти участь у міжнародньому дні боротьби проти світового безробіття:

— Проти капіталістичної раціоналізації та звільнення робітників!

— За 7-годинний робочий день!

— За допомогу усім безробітним робітникам та робітницям на ввесь час безробіття в розмірі цілої заробітної платні!

— За цілу платню тим, хто працює неповний тиждень!

Ці вимоги треба конкретизувати в кожній країні й охопити всі верстви робітництва, зокрема робітниць та робітничу молодь, службовців та сільсько-господарських робітників. Треба також поєднати боротьбу проти безробіття з боротьбою проти наступу фашізму й соціял-фашізму, та проти готування імперіялістичного походу на СРСР.

"Rote Fahne".

ЗАХІДНЯ УКРАЇНА.

ВІДГУКИ ВБИВСТВА ТВЕРДОХЛІБА.

Дня 30. січня ц. р. була перед львівським судом присяжних розправа проти І. Пасіки, 25-літнього студента політехніки, якого обвинувачують, що він убив пропагатора польсько-української угоди Сидора Твердохліба.

Акт обвинувачення говорить, що І. Пасіка 25. жовтня 1922 р. в Сапежанці убив стрілами з револьверу С. Твердохліба та вбивства цього доконав з приказу тайної української організації. Крім цього 3. червня 1922 р. обвинуваченій напав на секретаря Ставроп. Інституту М. Гуминського та Л. Пелеха й побив їх боксером. Всі ці твердження акт обв. сновує на зізнаннях головного свідка Марії Пшитоцької, яка пізнала обв. І. Пасіку на студіях у Празі й перед якою то мав Пасіка признатися до цього.

Розправу однак відложено до березня ц. р., бо головний свідок М. Пшитоцька поважно хвора й не могла прибути на розправу. Пасіку боронить адвокат др. М. Західний.

ЩО ВМІЮТЬ ПОЛЬСЬКІ "СОЦІЯЛІСТИ".

Перед кількома днями польські шовіністи з т. зв. Польської Партії Соціялістичної донесли до поліції на одного з найактивніших робітників на терені профспілкового руху у Львові, а саме на робітника-українця Миколу Хімчина, що він, мовляв, обікрав касу професійної спілки столярських робітників. Поліція Хімчина арештувала і держить його у слідчій тюрмі.

Хімчин є знаний, як чесний, діяльний громадянин. Виключене, щоб він міг допуститися того, що йому закидають польські соціял-зрадники. Зрештою, про його невинність знають також самі доносники. Всеж таки вони не вагалися піти на такий ганебний вчинок, як денунціяція невинного чоловіка. Вони це зробили, щоб підірвати повагу цього чоловіка серед львівських робітників. Та ледве чи львівське робітництво дасться обманути клеветникам з обозу польських соціялістів.

Нотуємо цей факт, як ілюстрацію, якими способами борються вороги працюючих мас із діяльними робітниками.

Щоби підірвати довіря працюючих мас до визначних селянських і робітничих діячів і внести в цей спосіб замішання й дезорганізацію в пролетарські ряди, для того кидають вороги робітничо-селянського руху нікчемні, безпідставні наклепи й клевети на цих діячів, а навіть обвинувачується їх в поповненні ріжних кримінальних злочинів. Робиться це тому, щоби наслати на них поліцію, вязниці й суди та такими нікчемними доносами кинути болотом на цих діячів і рівночасно на ідеольогію й рух, яких вони є представниками.